

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

stort omfang drejer sig om landbrugsarealer, og fordi den eksisterende bebyggelse er minimal. Hertil kommer, at det store pres, der er på grunde og bygninger i hovedstadsområdet, gør det meget ønskeligt, at bebyggelse finder sted i takt med gennemførelsen af trafiklinjerne.

Det haster altså med at komme i gang med planlægningen. En sådan planlægning for hele området bør selvsagt for hovedretningslinjernes vedkommende finde sted på tværs af kommunegrænserne. Derfor finder jeg det hensigtsmæssigt, at der som foreslået nedsættes et udvalg med repræsentanter for kommunerne og for statslige myndigheder med det formål at tilvejebringe et forslag til en dispositionsplan for hele området og i øvrigt med forskellige andre beføjelser. Også den støtte, det vil være for kommunerne, at der til udvalget knyttes teknisk sagkundskab, mener jeg er nødvendig.

Også jeg ønsker at omtale det nye princip i denne art lovgivning: at staten bemyndiges til at erhverve arealer med henblik på tilvejebringelse af et passende udbud af byggegrunde til rimelige priser, det nye princip, som de ærede medlemmer hr. Axel Kristensen og hr. Gottschalck-Hansen lige har vendt sig meget kraftigt imod. Inden for lovgivningen er det vel et nyt princip, men tanken er ikke ny. Jeg minder om, at det udvalg, som i de første år under besættelsen behandlede statens forhold til byggeriet, i sin enstemmige betænkning, afgivet i 1943, udtalte sig til gunst for, at staten for at sikre rimelige grundpriser i visse tilfælde burde foretage jorderhvervelser, f. eks. når en kommune ikke selv kunne klare de omhandlede køb, eller når staten alene planlægger visse trafiklinjer; i så fald mente udvalget, at det var statens opgave også ad denne vej at træffe foranstaltninger mod grundspekulation. Denne udvalgsbetænkning var som nævnt enstemmig, og det refererede synspunkt var således også tiltrådt af repræsentanterne for de politiske partier, der var medlem af udvalget, herunder repræsentanterne for venstre og de konservative, så det kan jo ikke være så revolutionerende nu, at dette princip kommer frem, når gode venstremænd og konservative i 1943 kunne tiltræde det. Mod-

standen skyldes vel ikke, at man er så ivrig for at være opposition, og at valget snart kommer? Jeg må rigtignok sige, at hvis man virkelig havde handlet i tide og fulgt disse principper og ikke ventet så længe som indtil nu, havde der været noget at vinde for staten, noget at vinde for Storkøbenhavns beboere, noget at vinde for hele samfundet. Der er gået megen tid til spilde.

Vi må naturligvis i folketingsudvalget undersøge forholdene nærmere, men jeg kan ikke tro andet, end at vi i enighed kan gennemføre denne lovgivning. Bedre sent end aldrig. Nogen begrænsning af kommunernes selvbestemmelsesret finder naturligvis sted, når lovforslaget gennemføres, men jeg kan ikke tiltræde den farvede fremstilling, som blev givet af de to foregående ærede ordførere. De må åbenbart have overset, at der efter forslaget er sikret kommunerne medbestemmelsesret overalt, også ved at byplannævnet er inddraget i en række afgørelser. Endvidere vil det fortsat være de enkelte kommuners sag at foretage den mere detaljerede byplanlægning inden for den ramme, som udvalget har lagt. I øvrigt er jeg enig med boligministeren i, at den bistand, ordningen betyder for kommunerne, må opveje de indgreb, som en samordning af hensyn til hele området gør nødvendig.

Boligministeren oplyste i sin fremsættelse, at han allerede havde orienteret de pågældende sognerådsforeninger om lovforslaget; jeg går ud fra, at fortsatte forhandlinger med kommunerne vil finde sted, inden ordningen træder ud i livet.

Lovforslagets bestemmelser må i forbindelse med udbygningen af de nye trafiklinjer medvirke til, at der på længere sigt skaffes flere byggegrunde i den del af hovedstadsområdet. Det vil imidlertid tage nogen tid og altså ikke direkte påvirke den nuværende situation. Jeg benytter derfor lejligheden til at spørge ministeren om udsigterne til at få udvidet inderzonerne i de gældende byudviklingsplaner for Københavnseggen. Som medlem af folketingets stående udvalg om regulering af bymæssige bebyggelser føler jeg et vist medansvar for zonedragningen. Vi lægger i udvalget altid megen vægt på, at der må være rigelige områder såvel i inder- som mellemzone i forhold til den skønnede